

Bij het licht van de maan

Santa Montefiore bij Boekeryj:

Onder de ombu-boom

Het vlinderkistje

De Vergeet mij niet-sonate

De zwaluw en de kolibrie

Valentina's laatste reis

De zigeunermadonna

Het geheim van Montague

De Franse tuinman

In de schaduw van het palazzo

De affaire

Villa Magdalena

Fairfield Park

De vuurtoren van Connemara

De dochter van de imker

Onder de Italiaanse zon

Een handvol geluk

(voorheen Het gouden licht)

Naar de overkant

Bij het licht van de maan

Een tijdloze liefde

De vrouwen van kasteel Deverill

Als de rododendron bloeit

De laatste roos van de zomer

De vergeten Deverill

De verre horizon

boekeryj.nl

santamontefiore.co.uk

SANTA MONTEFIORE

Bij het licht van de maan

Ze is altijd de koningin van het dorp geweest.
Totdat iemand haar naar de kroon steekt.

Eerste druk 2021
Tweede druk 2022

ISBN 978-90-225-9677-7
ISBN 978-94-023-1705-3 (e-book)
ISBN 978-90-528-6404-4 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Flappy Entertains*
Vertaling: Erica Feberwee
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Santa Montefiore
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn vriendinnen,
die me met hun onverwoestbare opgewektheid
door de lockdown heen hebben geholpen:*

*Tiff Beilby
Lisa Carter
Brigitte Dowsett
Wendy Knatchbull
Clare Rutherford*

1

Badley Compton, Devon, 2010

Flappy Scott-Booth, de zelfverklaarde koningin van het kleine maar zeker niet onbeduidende plaatsje Badley Compton, troonde op de antieke stoel die ze op een veiling bij Christie's had gekocht. Het exemplaar, met een hoge rugleuning, zou afkomstig zijn uit het paleis van de Russische tsaar. De jonge vrouw van vijftientig die enigszins stijfjes tegenover haar zat aan de andere kant van het eveneens antieke, notenhouten bureau, oogde wat nerveus. Met haar prettige, open gezicht maakte ze een frisse indruk, zonder dat ze een schoonheid kon worden genoemd. En daar was Flappy ook niet naar op zoek. Wat ze zocht, was een efficiënte, betrouwbare, volgzame assistente. Aan schoonheid had ze geen gebrek. Daarvoor hoefde ze maar in de spiegel te kijken.

Want Flappy mocht de zestig dan zijn gepasseerd, met haar onberispelijke huid, hoge jukbeenderen, wilskrachtige kin en stralende topaasblauwe ogen omlijst door lange gitzwar- te wimpers, was ze nog altijd een opvallend mooie vrouw. Haar asblond geverfde haar was zorgvuldig geknipt in een rond geföhnde bob, die haar strakke kaaklijn accentueerde en maakte dat ze in elk gezelschap de aandacht trok. Alleen haar lippen waren wat aan de dunne kant, en bovendien ver- ried de neiging van haar mondhoeken om naar beneden te wijzen haar kritische, onverzoenlijke aard.

Nee, Flappy was niet op zoek naar schoonheid als het om haar PA ging. Er was in Darnley Manor slechts ruimte voor één vrouw die zich daarop mocht laten voorstaan.

‘Weet je, er is altijd zo veel te doen,’ zei ze, zoals altijd zorg- vuldig articulerend. ‘Je wilt het iedereen naar de zin maken, maar dat is simpelweg onmogelijk. Darnley Manor is behal- ve ons huis ook het kloppende hart van Badley Compton. En wat wil je ook, met al die ruimte? De villa zelf, de gazons, de tuinen...’ Ze slaakte een zucht, want een dergelijk privi- lege bracht een loodzware verantwoordelijkheid met zich mee. ‘Er is hier zo veel moois. Te veel om op te noemen. We hebben zelfs een arboretum! Ach, we mogen ons zó geluk- kig prijzen.’ Bij ‘zó’ sloot ze theatraal haar ogen. ‘Maar soms wordt het me allemaal wat te veel. Ik heb zo’n volle agenda! Het hele jaar door openen we onze deuren voor de lokale gemeenschap. In juni stellen we de tuinen drie weken lang open voor het publiek, zodat iedereen van hun unieke, ma- gische schoonheid kan genieten. In juli is er het tuinfeest, in september de rommelmarkt-voor-het-goede-doel, begin

oktober vieren we het Oogstfestival met een uitgebreide high tea, eind oktober is het Halloween met een optocht van verklede kinderen, in november hebben we Guy Fawkes Day, in december het kerstdiner, en daarnaast zijn er natuurlijk de wekelijkse bijeenkomsten van de leesclub, het kerkcomité en de commissie gemeentezaken. Nou ja, zo zou ik nog wel even door kunnen gaan.' Ze slaakte opnieuw een zucht en richtte haar alziende blik op de aandachtig luisterende jonge vrouw tegenover haar. 'Maar dat doe ik niet. Je zult zelf wel merken hoeveel er altijd te doen is en waarom ik een secretaresse nodig heb. Iemand die althans iets van de werklust van me kan overnemen. Vroeger deed mijn vriendin Gracie dat. Ze was een enorme steun voor me, bij alles wat er moest gebeuren. Maar ze is dit voorjaar naar Italië vertrokken. Daar heeft ze een graaf ontmoet, en ze is met hem getrouwd. Op haar achtenzestigste nota bene! Afijn, Gracie mag zich tegenwoordig gravin noemen. Dat is natuurlijk verrukkelijk voor haar. Want daarvoor was ze helemaal niets. Tenminste, niets bijzonders. Zo'n vrouw die niet opvalt, aan wie je op straat voorbijloopt zonder haar te zien.' Flappy snoof. 'Maar ik heb me heel begripvol opgesteld,' vervolgde ze met een zuinige glimlach. 'Terwijl het natuurlijk, tussen ons gezegd en gezwezen, erg onheus van haar was om me zomaar in de steek te laten. Ik heb echt dringend behoefte aan een persoonlijke assistente. En volgens mij ben jij precies wat ik zoek, Persephone.' Ze pakte het cv van haar sollicitante van het bureau. 'Je hebt een ruime ervaring. Je spreekt Italiaans, Frans en Spaans. En behalve dat je beschikt over organisatorische kwaliteiten kan je ook nog koken! Geweldig. Ik heb een al-

lerliefst meisje, Karen, dat af en toe voor me kookt. Alleen wanneer het heel erg druk is. Ik ben zelf een uitstekende kok, maar een mens kan nu eenmaal niet overal tegelijk zijn. Afijn, is er ook iets wat je níét kunt?’

‘De tuin?’ Persephone zei het aarzelend, bang dat de baan daardoor misschien aan haar neus voorbij zou gaan.

Flappy schoot in de lach. ‘Daar heb ik je ook niet voor nodig.’ Met een zorgvuldig gemanicuurde hand wuifde ze Persephones bezorgdheid weg. ‘We mogen ons zó gelukkig prijzen met ons legertje tuinmannen.’ En weer sloot ze bij ‘zó’ even theatraal haar ogen. ‘Bovendien komt er elke ochtend een alleraardigst Pools meisje om schoon te maken, dus dat valt ook niet onder jouw takenpakket.’ Ze trommelde met haar lange lichtroze gelakte nagels op het cv. ‘Kun je meteen beginnen?’

‘O! Ja, natuurlijk!’ Persephone straalde. ‘Heel graag zelfs. Dank u wel.’

‘Ik verwacht je hier ’s ochtends om negen uur. Haar uit je gezicht, gestreken blouse, rok tot onder de knie. O, en kousen! Ik hou niet van blote benen. En ook niet van hoge hakken.’ Flappy trok haar neus op. ‘Die vind ik ordinair. Heb je verder nog vragen?’

‘Hoe wilt u aangesproken worden?’

‘Als Mrs. Scott-Booth. O, en wanneer je de telefoon opneemt, zeg je “Darnley Manor. U spreekt met de assistente van Mrs. Scott-Booth.” Afgesproken?’

Persephone knikte. ‘Afgesproken, Mrs. Scott-Booth.’

Flappy glimlachte. Haar kersverse PA was een snelle leerling.

Nadat Persephone was vertrokken bleef Flappy nog even achter haar bureau zitten. Haar werkkamer was een charmant vertrek, smaakvol ingericht met gedempte groen- en grijstinten, en bood een prachtig uitzicht op de tuin. Althans, op een van de tuinen. Flappy verkeerde in het gelukkige bezit van een hele verzameling, waarmee ze tegenover haar vriendinnen en de lokale gemeenschap kon pronken. De tuin waarop haar werkkamer uitkeek, was het zogenaamde croquetgazon, ook al werd er nooit meer croquet gespeeld. Vroeger wel, toen haar vier kinderen nog klein waren. Sinds die naar alle hoeken van de wereld waren uitgevlogen, werd het gazon gebruikt voor evenementen. De vlakke grond was ideaal voor het opzetten van een grote tent en werd begrensd door een oude stenen muur met daarvoor de alom geroemde border met groenblijvende planten. Flappy was erg trots op die border en vond niets heerlijker dan bezoekers mee te nemen op 'de groenblijvers-tour'. Daarbij leidde ze hen langs de diverse planten en benoemde deze met de namen die ze zorgvuldig uit haar hoofd had geleerd. In plaats van 'delphinium' gebruikte ze 'hoge ridderspoor', dat sprak meer tot de verbeelding, vond ze. Hetzelfde gold voor 'hemerocallis' dat de 'daglelie' een zekere mystiek verleende. En zelfs de 'petunia' kreeg als 'ruellia brittoniana' iets verleidelijks.

Flappy had vijf dagen per week vier tuinmannen in dienst, die gekleed in een groen t-shirt met een kaki broek hun werk deden. Heel soms, vooral als ze bezoek verwachtte, pakte Flappy zelf de snoeischaar en zwierf ze door de rozentuin om hier en daar een uitgebloeide bloem af te knippen.

Vanachter haar bureau wuifde ze naar een van de tuin-

mannen, een jongeman die een kruiwagen over het gazon duwde. Hij tikte aan zijn pet, en ze schonk hem een minzame glimlach. Want Flappy was altijd minzaam, ongeacht de stemming waarin ze verkeerde. Vervolgens wijdde ze zich weer aan het bedenken van vragen voor de leesclub die de volgende avond bij elkaar zou komen.

De telefoon ging.

Flappy wachtte met opnemen tot hij acht keer was overgegaan, om de beller de indruk te geven dat ze het razend druk had en dat ze een grote afstand had moeten afleggen om bij het toestel te komen. ‘Darnley Manor. U spreekt met Flappy Scott-Booth.’

‘Flappy, ik heb een nieuwtje!’

Het was Mabel. Als Flappy de zelfverklaarde koningin was van Badley Compton, dan vervulde Mabel Hitchens de rol van hofdame die er alles aan deed om haar koningin ter wille te zijn. ‘Ik stoer toch niet?’ vroeg ze enigszins buiten adem. ‘Je hebt het altijd zo druk.’

‘Ach, je weet wat ze zeggen. Als je iets gedaan wilt hebben, vraag het aan iemand die het druk heeft. Want mensen die het druk hebben, maken overal tijd voor. Vertel op, Mabel! Wat heb je voor nieuws?’

‘Hedda Harvey-Smith heeft een huis gekocht in Badley Compton.’ Mabel klonk triomfantelijk, want ze wist bijna zeker dat Flappy nog van niets wist.

Het bleef geruime tijd stil terwijl Flappy het afschuwelijke nieuws verwerkte. Ze had Hedda Harvey-Smith in april leren kennen toen die onaangekondigd – en tot ontsteltenis van Flappy – op de begrafenis van haar broer was ver-

schenen. Hedda was destijds zo verrukt geweest van Badley Compton dat ze zei te overwegen er te komen wonen, samen met haar man Charles. Flappy had haar niet serieus genomen en gedacht – nee, vurig gehoopt – dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Maar als het klopte wat Mabel zei, dan was Hedda wel degelijk serieus geweest. Flappy verstijfde, als een dier dat zijn territorium bedreigd zag. Ze liet echter niets merken. ‘Welk huis zouden ze dan gekocht moeten hebben?’ vroeg ze met de luchtigheid die ze dankzij veel oefening tot in de perfectie beheerste. ‘Behalve Darnley Manor zou alleen Compton Court in aanmerking komen. Ik kan me tenminste niet voorstellen dat iemand als Hedda met minder genoegen zou nemen.’ Ze schoot in de lach, plotseling weer vol goede moed. ‘Weet je zeker dat je je niet vergist, Mabel?’

‘Dat is nou juist het opwindende! Het gaat inderdaad om Compton Court!’ Mabel huiverde van bevrediging toen ze hoorde dat Flappy geschokt haar adem inhield. ‘Sir Algernon en Lady Micklethwaite hebben het verkocht. Ze zijn naar Spanje vertrokken!’ vervolgde ze bijna jubelend.

Als Flappy niet achter haar bureau had gezeten, zou ze zich op een stoel hebben laten vallen. Ze voelde zich net een soufflé die instortte. Hoe had dat allemaal kunnen gebeuren, pal onder haar neus, terwijl zij van niets wist? Phyllida Micklethwaite had haar op zijn minst kunnen laten weten dat ze Badley Compton gingen verlaten. Phyllida mocht dan niet tot haar vriendinnen behoren, ondanks alles wat Flappy in het werk had gesteld om de banden nauwer aan te halen, maar ze kenden elkaar toch redelijk goed. Phyllida had regelmatig haar gezicht laten zien wanneer Flappy iets

organiseerde. Sterker nog, op het tuinfeest in juli was ze de eregast geweest. Flappy slaakte een diepe zucht. Toen vermande ze zich. Want als iemand de schone schijn wist op te houden, hoe ontdaan ze zich ook mocht voelen, dan was het Flappy. ‘Wat geweldig dat Hedda en haar man hierheen komen,’ zei ze minzaam als altijd. Ondertussen draaiden de radertjes in haar bezige geest op volle toeren, met een briljant idee als resultaat. ‘We moeten ze welkom heten met een feestje!’ zei ze opgewonden. *Een uitbundige, overvloedig gecaterde party om Badley Compton te laten zien dat de koningin zich niet in haar positie bedreigd voelt. En om Hedda van meet af aan duidelijk te maken dat ze de bestaande pikorde heeft te respecteren.* ‘Wanneer is het zover?’

‘Ja, een feestje! Wat een geweldig idee, Flappy. Niemand geeft zulke verrukkelijke party’s als jij!’ Toen haar vriendin niet reageerde, sprak Mabel haastig verder. ‘John heeft al een grote verhuishwagen zien langskomen. Vanochtend vroeg toen hij de krant ging kopen.’ John was de man van Mabel. ‘Een reusachtige wagen. Volgens John zag hij er erg deftig uit. Echt het soort verhuishwagen dat iemand als Hedda Harvey-Smith zou inhuren.’

‘Nee maar.’ Flappy verviel weer in somberheid.

‘Hij zat vast en zeker vol dure spullen.’

‘Ja, dat zal best,’ snauwde Flappy. De gedachte aan een deftige verhuishwagen vol met de dure spullen van Hedda Harvey-Smith maakte haar nijdig. ‘Als ze vandaag al verhuizen, hebben we niet veel tijd. Dan zouden we het welkomstfeest al over een paar weken moeten organiseren. Ergens begin september. Een cocktailparty in de tuin. Het laatste feest van

de zomer. Iets waar we in de lange, koude wintermaanden op kunnen terugkijken. Iets om over na te praten wanneer het 's middags al om drie uur donker wordt. De tuin ligt er nog prachtig bij. Ik durf zelfs te beweren dat hij er nog nooit zo schitterend uit heeft gezien. Dus ik zal het nummer opvragen en Hedda meteen bellen.'

'Ja, doe dat! Ze vindt het vast enig om van je te horen,' zei Mabel argeloos.

'Natuurlijk vindt ze dat enig. Als ik haar in onze gemeenschap verwelkom, dan volgt de rest vanzelf. En je kent me, ik geef Hedda en haar man graag een steuntje in de rug. Dat zal zo veel voor hen betekenen, terwijl het voor mij geen enkele moeite is.'

Terwijl ze ophing, draaide haar geest opnieuw op volle toeren, gedreven door rivaliteit. Ze sloeg haar roodleren adresboek open en ging met een gelakte nagel langs de gouden lettertjes op de indextabs naar de M. Tussen Manicure en Mondhygiëniste stond het adres van Sir Algernon en Lady Micklethwaite, compleet met hun telefoonnummer. Bij de gedachte dat ze het zou moeten doorstrepen en vervangen door hun adres in Spanje, waardoor de orde in haar onberispelijke boek verstoord zou raken, tuitte ze geërgerd haar lippen. Maar helaas, er was niets aan te doen. Ze belde Inlichtingen, in de hoop dat de nieuwe bewoners van Compton Court al een telefoonaansluiting hadden. Even later had ze het nummer.

Pas nadat de telefoon diverse keren was overgegaan, werd er opgenomen. 'Compton Court,' zei een mannenstem.

‘O, goedmorgen. U spreekt met Mrs. Scott-Booth van Darnley Manor,’ zei Flappy gewichtig. ‘Met wie heb ik het genoeg?’

‘Goedmorgen. U spreekt met Johnson, de butler. Mrs. Harvey-Smith kan op dit moment niet aan de lijn komen. Kan ik misschien iets doorgeven?’

De butler! Flappy was ontdaan. Hedda had een butler! En dat niet alleen, die butler besepte duidelijk niet met wie hij sprak! Maar ze liet zich niet kennen en bleef minzaam als altijd. ‘Heel graag. Zegt u maar dat Flappy Scott-Booth van Darnley Manor heeft gebeld, en dat ik haar en haar echtgenoot graag zou willen verwelkomen in de gemeenschap. Een informeel samenzijn met wat gelijkgestemde zielen. Hier op het platteland houden we het graag bescheiden. We vinden deftigdoenerij al snel overdreven. Misschien zou Mrs. Harvey-Smith me een belletje willen geven om te zeggen wanneer het haar en haar man zou schikken.’ Flappy gaf hem haar nummer.

‘Ik geef de boodschap meteen door,’ beloofde Johnson.

‘Dank u wel.’ Terwijl ze het zei schoot haar iets te binnen. ‘O, en als ik niet thuis ben, dan kan Mrs. Harvey-Smith een boodschap achterlaten bij Persephone, mijn assistente.’ Hedda mocht dan een butler hebben, zij had een PA, dacht Flappy tevreden.

Zoals gebruikelijk klonk even voor de lunch het beschaafde gesnor van een auto op het voorhof van Darnley Manor. Het was de karamelkleurige Jaguar van Kenneth, die bijna geruisloos tot stilstand kwam naast Flappy’s glimmend groene

Range Rover. Het portier zwaaide open, en Kenneth werkte zich kreunend achter het stuur vandaan. Gehinderd door zijn enorme buik zette hij zijn spierwitte golfschoenen op het grind. Met zijn bescheiden lengte van amper een meter zeventig, gestoken in een geel geruite plusfour met gele sokken en een gele kasjmieren v-hals-trui zou hij gemakkelijk een komische aanblik hebben kunnen bieden, ware het niet dat hij als multimiljonair een man was die serieus genomen moest worden. Een man die zichzelf ook serieus nam. Als succesvol zakenman plukte hij de vruchten van een buitengewoon lucratieve carrière. Hij leidde een comfortabel bestaan en speelde bijna dagelijks golf op de baan die hij aan de gemeenschap van Badley Compton had geschonken.

En die zijn naam droeg. Golfen was zijn lust en zijn leven, en hij beschouwde het als zijn recht om zijn dagen te vullen met wat hij zijn grootste passie noemde. Tien jaar eerder had hij een fortuin verdiend aan de verkoop van zijn keten van populaire fastfoodrestaurants; een imperium dat hij met hard werken, gewiektheid en een scherp zakelijk instinct had opgebouwd. Als een jongen 'van de verkeerde kant van het spoor' had Kenneth Scott zich aan zijn afkomst weten te ontworstelen. En Flappy Booth, zoals ze bij hun trouwen heette, was voor hem de kers op de taart geweest. Zij was destijds met het idee gekomen om hun achternamen samen te voegen. Scott-Booth, met een streepje ertussen, klonk voornaam en ademde de sfeer van oud geld, het enige waaraan het hun ontbrak.

Kenneth zwaaide de voordeur open en liep naar binnen, langs de portretten van hem en Flappy aan weers-

kanten van de schouw, geschilderd door niemand minder dan Jonathan Yeo. De zwart-witte marmeren vloer glansde als een spiegel, en hetzelfde gold voor het smaakvolle antieke meubilair. De hal van Darnley Manor bood een indrukwekkende aanblik, constateerde Kenneth niet voor het eerst. Hij zuchtte tevreden, mede dankzij de geur van lamsvlees die hem vanuit de keuken tegemoetkwam. Hij was dol op lamsvlees. Flappy ging nog wel eens graag op de vegetarische toer, maar Kenneth was een man van de ouderwetse stempel. Zijn lievelingskostje was een stuk vlees met aardappels en groente. ‘Lieverd!’ Hij bleef staan, met zijn handen op zijn heupen.

Flappy kwam lichtvoetig haar werkkamer uit, behangen met goud en gekleed in een wijdvallende lichtblauwe blouse en een witte palazzobroek. ‘Lieverd!’ Ze bood hem haar wang, en hij plantte er braaf een kus op. ‘Hoe was het op de baan? Heb je het fijn gehad?’

‘Ja, het kon slechter. Ik heb een *putt* gemist op de tweede hole. En op de zevende had ik een *bogey* moeten slaan. Dat lukt me eigenlijk altijd. Afijn, als de bal niet in de *rough* was beland, had ik een van mijn beste partijen ooit gespeeld.’

Wat hij zei, ging bij Flappy het ene oor in en het andere weer uit. Ze vond golf een oersaaie sport. Niet te vergelijken met tennis. Dat had glamour. Golfen was in haar ogen net zoiets als darten of biljarten. ‘Je zult wel trek hebben, lieverd. Karen heeft een lamsbout gebraden. Ik heb gezegd dat ze het vlees iets eerder uit de oven moest halen dan de vorige keer. Dat we het graag nog een ietsepietsje rosé willen. Natuurlijk had ik het beter zelf kunnen doen, maar ik heb het zo druk

gehad vanochtend. Dus ik ben er niet aan toegekomen.’

Ze ging hem voor naar boven, want ze wist dat Kenneth het niet prettig vond om in zijn golfkleding te lunchen. Terwijl hij zijn plusfour verruilde voor een katoenen broek, liep Flappy naar haar eigen kamer, naast de zijne, om haar welgevormde neus te poederen voor de spiegel van haar kaptafel. Ze zag er minstens tien jaar jonger uit dan alle andere vrouwen van haar leeftijd in Badley Compton, dacht ze tevreden. ‘Ik heb een PA in dienst genomen!’ riep ze. ‘Ze heet Persephone en ze begint morgen.’

‘Klinkt goed!’ riep Kenneth terug. ‘Persephone! Zes maanden op de Olympus, zes maanden in de onderwereld,’ voegde hij er grinnikend aan toe.

‘O, en herinner je je Hedda Harvey-Smith nog? Ze was op de begrafenis van Harry Pratt. Een grote vrouw met een luide stem.’

‘Daar waren een heleboel grote vrouwen met een harde stem! Welke bedoel je?’

‘Ach, lieverd, je weet wel. Die met al dat haar. Bruin, slecht geverfd, die stumper.’ Flappy streek over haar deskundig gekleurde, asblonde bob. ‘Ze vindt zichzelf heel erg deftig. Hedda Harvey-Smith. Je weet wel.’

Kenneth kon zich er niets van herinneren. ‘Hm. En wat is er met haar?’

‘Charles en zij – Charles is haar man – hebben het huis van de Micklethwaites gekocht. Ze trekken er vandaag al in.’

Het bleef even stil. Toen verscheen Kenneth in de deuropening. ‘En de Micklethwaites dan? Waar zijn die gebleven?’ Hij knoopte zijn overhemd dicht.

‘Die zijn naar Spanje verhuisd.’ Flappy schudde fronsend haar hoofd. ‘Wist je dat niet? Volgens mij heb ik je dat verteld. Al een paar maanden geleden. Meteen nadat ik het van Lady Micklethwaite had gehoord. Maar misschien is het me ontschoten.’

‘En wie is die Hedda dan? Of hoe heette ze ook alweer?’

‘O, zomaar iemand. Verder niet belangrijk.’

‘Is ze getrouwd?’

‘Ja, dat zei ik toch? Haar man heet Charles.’

Kenneth knikte. ‘Ik hoop dat hij van golfen houdt.’

Pas om zes uur belde Hedda Harvey-Smith terug. Nadat ze de telefoon zoals altijd acht keer had laten overgaan, nam Flappy op. ‘Darnley Manor, u spreekt met Flappy Scott-Booth.’

‘Ach, Flapsy. Je spreekt met Hedda,’ schalde het uit de hoorn.

Flapsy? Ze vroeg zich af of ze het verkeerd had verstaan. Maar dat kon toch haast niet? Iedereen wist toch dat ze Flappy heette? ‘Hedda!’ jubelde ze met een stem waar de honing vanaf droop. ‘Wat lief dat je terugbelt.’

‘Graag gedaan. Verhuizen, het is me wat! Ik ben zo druk als een klein baasje.’

‘Dat kan ik me voorstellen.’ Flappy zou voor geen goud laten merken dat de verhuizing groot nieuws voor haar was. ‘Welkom in Badley Compton.’

‘Dank je wel, Flapsy. Het is hier zalig. Echt zalig. Charles en ik zijn helemaal in de wolken! Ook al zal het nog wel even duren voordat we helemaal op orde zijn.’

Nu wist Flappy het bijna zeker – Hedda had haar Flapsy genoemd – maar nog niet zeker genoeg om er iets van te zeggen. Het bracht haar uit haar evenwicht, dus ze deed haar uiterste best om zich te vermennen. ‘Ja, ik ken het huis van de Micklethwaites natuurlijk maar al te goed. Dus ik weet hoeveel werk je eraan zult hebben. Phyllida, Lady Micklethwaite, is een dierbare vriendin van me.’

‘Wat kan ik voor je doen, Flapsy?’

‘Flappy,’ zei die ferm, want nu wist ze het zeker! ‘Niet Flapsy.’

‘Wat kan ik voor je doen, Flappy?’ herhaalde Hedda zonder zich te verontschuldigen.

Flappy haalde diep adem. Het kostte haar de grootste moeite om mild en hoffelijk te blijven. ‘Ik zou jou en Charles een bescheiden cocktailparty willen aanbieden, hier op Darnley.’ Terwijl ze haar ergernis verdrong slaagde ze er zelfs in zuinig te glimlachen. ‘Om jullie welkom te heten in de gemeenschap. Hier in Badley Compton geven we nieuwkomers graag het gevoel dat ze erbij horen.’

‘Ach, wat een aardige geste.’ Hedda klonk lang niet zo dankbaar als Flappy had gehoopt. ‘Maar Charles en ik geven zelf een feestje. Als het goed is, heb je de uitnodiging morgen in de bus.’

Flappy was verbijsterd. Het heft was haar volledig uit handen geslagen! ‘Wat enig,’ stamelde ze machteloos. ‘Wat vreselijk sympathiek van jullie. Dat zal enorm gewaardeerd worden. Hier in Badley Compton grijpen we elke gelegenheid aan om een feestje te vieren.’

‘Ik hoop dat je kunt komen,’ zei Hedda.

‘Dat hangt ervan af. Ik heb altijd zo’n volle agenda. Dus we zullen zien.’

‘Ik hoop echt dat je een gaatje voor ons weet te vinden, Flappy. Zonder jou zou het gezelschap niet compleet zijn. Ik heb al zo veel over je gehoord.’

Flappy lachte minzaam. Hedda kende haar plaats in de pikorde, dat was duidelijk. ‘Ik doe mijn best. Reken er maar op dat Kenneth en ik er zijn.’

2

Flappy stond altijd vroeg op. Anders dan Kenneth, die bovendien snurkte als gevolg van de onbetamelijke hoeveelheden rode wijn die hij elke avond achteroversloeg. Zo kwam het dat Flappy hem naar het bed in zijn kleedkamer had verbannen. Daar kon hij naar hartenlust ronken en, voldaan knorrend als een varken, tot negen uur uitslapen. De verbanning was begonnen als tijdelijke maatregel, om Flappy's schoonheidsslaap niet in gevaar te brengen en haar in staat te stellen vroeg op te staan zonder haar snurkende echtgenoot wakker te maken. Maar de regeling was snel routine geworden, en inmiddels had Kenneth al in geen acht jaar meer in het echtelijk bed geslapen. Voor de seks had hij daar al veel langer niets te zoeken. In Flappy's ogen was seks iets dier-

lijks, en ze had er nog altijd geen spijt van dat ze daar op haar vijftigste voorgoed mee was gestopt. Op de dag van haar verjaardag had ze haar echtgenoot gezegd dat ze niet langer beschikbaar was, dat hij zijn overvloedige energie voortaan op de golfbaan zou moeten uitleven. En dat deed hij, met aanzienlijk meer passie dan waarmee hij de liefde ooit had bedreven.

Toen Persephone, zoals afgesproken, om negen uur op de stoep stond – zwarte kokerrok tot net onder de knie, onberispelijk gestreken blauwe blouse, het glanzende bruine haar in een paardenstaart, pen en papier in de aanslag – had Flappy al een uur yogaoefeningen gedaan in de fitnessruimte naast het inpandige zwembad. Daarna had ze met haar dochter Mathilda getelefoneerd, die met man en kinderen in Sydney woonde, en onbespied de *Daily Mail* gelezen.

Nu kwam ze voortvarend de hal binnenlopen in een kakkieure katoenen broek en een getailleerde witte blouse, à la Meryl Streep in *Out of Africa*. De elegante sieraden die ze droeg waren van goud, en haar parfum – van Jo Malone – geurde naar nachthyacinten. Ze begroette haar kersverse PA met een glimlach. ‘En? Klaar voor een drukke dag?’

Persephone knikte. ‘Jazeker, Mrs. Scott-Booth.’

‘Mooi zo. Kom dan maar mee.’

Flappy had voor haar PA een bureau in de bibliotheek laten zetten. Het was een vertrek waar Kenneth nooit kwam en Flappy zelf ook maar zelden, alleen als ze iets moest opzoeken of als ze indruk wilde maken op haar bezoek. Want de bibliotheek op Darnley was ronduit imposant. Kenneth maakte er geen geheim van dat ze de meters schitterende boeken, in glanzend leer gebonden, hadden gekocht bij een